

Spørgsmaal, som maatte for de ærede Forslagsstillere er det vigtigste, er jo det at faae bygget gode og sunde Arbejderboliger. Men hvorledes skal Kommunen kunne paatage sig det? Hvorledes skal den, selv om den vilde, kunne bestræbe at leie, at ordne, at være Bestyrer af et saadant Komplex af Boliger? Det var jo aldeles umuligt, at paatage sig. Jeg kan ikke se Andet, end at det maa være en privat Virksomhed, som mulig kunde støttes af det Offentlige. Hvilken Mængde af Bygninger vilde det ikke blive, og til hvem skulde de leies ud? Hvem er Arbejdere? Enhver fattig, enhver der trænger til det, maa være berettiget til at søge en saadan Bolig. Der er vist en 30,000 Familier eller flere, og kun en ringe Del af dem kan faae Bolig i de af forskjellige Selskaber nu indrettede Boliger. Der vil altsaa fordres uhyre Meget for at gjennemføre dette. Endnu skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at flere af disse Boliger, som findes her i Byen og behøves af Arbejderbefolkningen, ere flette, ikke alene fordi de i og for sig ere smaa, men hvem kan forhindre Folk, der leie gode Bærelser, i at leie dem ud igen? Hvem kan altsaa forhindre, at gode Kvarterer overbefolkes, fordi de befolkes med langt flere Menneſter, end der egentlig bør være. Det er Forhold, som ikke saaledes lade sig udjævne. Selv i 1-Bærelses Leiligheder bor der Mand og Kone og Børn sammen, uden at der gjøres nogen Forskjel mellem, om de ere voksne eller ikke, men derpaa kan der raades Bod, og det gjør ogsaa allerede sin Gavn. Der er ogsaa allerede flere Boliger, saa vidt mig bekjendt, hvor det er forbudt Folk at bo i. Men dernæst er der jo egentlig ikke nogen Mangel paa Boliger. Den ærede Taler henviste til de Forhold, som ere til Stede for Tiden, og det viser sig da, at der af billige Leiligheder paa 1 & 2 Bærelser staa over 1,900 ledige i dette Dieblis, men Folk vil ikke bo i dem, de trække ud til Sundbyerne og Uttersløv. Naar der imidlertid staa saa mange Leiligheder ledige, saa kan man jo nok der af slutte, at de ikke ere saa meget dyre, at de, der overhovedet kunne betale Noget, dog nok kunne overkomme at bo der. Udviklingen i den Henseende er saaledes, at i Tidsrummet 1877 til 1880 var der 671 ledige Leiligheder, fra 1881 til 1884 215, i 1885 var der 801 og i 1886 1,961 ledige Leiligheder. Det hænger tillige sammen med, at Indvandringen til Byen er taget af, det var ikke tidligere Tilfældet, da tog den til, men nu i 1886 er den ligefrem taget af, der foregaar en Udvandring fra By til Land. Det viser kun, at der ikke er saa stor Trang til Leiligheder, og det ganske gode Leiligheder, som

der paaſtaas. At det imidlertid vil være et Gode, at man tager fat paa dette Spørgsmaal, og søger at forbedre Forholdene, er Noget, jeg tror, vi alle ere enige om, men jeg tror ikke, at den Bei, de Herrer ere staaede ind paa, er den rigtigste, saa at den virkelig vil kunne føre til Noget, og jeg skal derfor kun anbefale at lade denne Sag gaa til 2den Behandling og saa nøie undersøge den, saa det kan blive oplyst, hvad det er muligt at gjøre.

Th. Nielsen: Det forekommer mig, at det er noget med Urette, naar der af flere ærede Taler er da ogsaa af den sidste ærede Taler er klaget over Mangel paa Oplysninger; thi naar vi se hen til de Oplysninger, med hvilke Lovforslagene fra Regjeringen i Regelen ere bilaagte, forekommer det mig, efter de mundtlige Foredrag, vi have hørt af en af de ærede Forslagsstillere, nemlig deres Ordfører (Trier), at disse Oplysninger meget godt kunne staa Maal ved Siden af de Oplysninger, med hvilke man fra Regjeringen faar Lovforslagene eller i hvert Fald flere af Lovforslagene bilaagte. Jeg kan ikke andet end glæde mig over, at dette Forslag er fremkommet. Vi have jo i flere Aar, eller ved flere Leiligheder, under flere Samlinger lysstet os med f. Ex. Alderdomsforsørgelsen. Der har jo ved privat Initiativ været indbragt Lovforslag, som havde det Formaal at støtte Arbejderne, dels i Sygdom og dels i deres Alderdom. Den høitærede Minister har jo ogsaa tidligere fremsat Forslag om Alderdomsforsørgelse. Men hver Gang har det vist sig, forekommer det mig, at denne Sag ikke har vakt en saa almindelig levende Interesse i Arbejderbefolkningen, som man egentlig skulde have ventet, og det antager jeg navnlig ligger i, at denne Alderdomsforsørgelse, der har været stillet dem i Udſigt, have de tilbels selv skullet yde Bidrag til, og dels har den Hjælp, som de skulle kunne faae af den, været studt ud i en temmelig fjern Fremtid. Det er da ikke underligt, at Arbejderne, der leve i Nutidens Kamp og under dens haarde Tryk ſige som saa: Ja, vi have ondt nok ved at komme ud af det nu i disse Tider, det er ikke til at tænke paa at lægge Synderligt hen til Alderdommen, der for dem jo staaar i en temmelig fjern Fremtid. Alig forekommer det, at dette Lovforslag griber Sagen an paa den rette Maade ved at tage et Spørgsmaal op, som er af allerstørste Betydning for Nutidens Arbejdere. Jeg tror derfor ogsaa, at Spørgsmaalet om at skaffe billigere og bedre Leiligheder i Arbejderklassen vil vække større Interesse og